

Dokument nr. 15:13.

(1997-98)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar.

Spørsmål nr. 114 - 124.

10. - 16. mars 1998.

Innhold

Spørsmål	Side
114. Fra stortingsrepresentant Steinar Bastesen, vedr. skipsførere, besvart av nærings- og handelsministeren	3
115. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. ulovlig utleievirksomhet i arbeidsmarkedet, besvart av arbeids- og administrasjonsministeren	4
116. Fra stortingsrepresentant Ola Røtvei, vedr. utslippstillatelsene for Baustad Calcit AS, besvart av miljøvernministeren	5
117. Fra stortingsrepresentant Lodve Solholm, vedr. radiomasten ved Ålesund Lufthavn, besvart av samferdselsministeren	6
118. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. reduisering av el-forbruket, besvart av arbeids- og administrasjonsministeren	7
119. Fra stortingsrepresentant Ellen Gjerpe Hansen, vedr. lokaliseringalternativ for det nye Sjøforsvarsdistrikt Sør, besvart av forsvarsministeren	8
120. Fra stortingsrepresentant Karita Bekkemellem Orheim, vedr. konstantstøtteordningen, besvart av barne- og familieministeren	9
121. Fra stortingsrepresentant Sverre Myrli, vedr. plassering av Luftfartsverkets treningssenter, besvart av samferdselsministeren	9
122. Fra stortingsrepresentant Synnøve Konglevoll, vedr. budsjettkrise ved Høgskolen i Sør-Trøndelag, besvart av kirke-, utdannings- og forskningsministeren	10
123. Fra stortingsrepresentant Jon Olav Alstad, vedr. småbarnsplasser, besvart av barne- og familieministeren	11
124. Fra stortingsrepresentant Sigrun Eng, vedr. stamvegsparsellen E 134 Hægstad-Damåsen, besvart av samferdselsministeren	12

Dokument nr. 15:13.

(1997-98)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar.

Spørsmål nr. 114.

Innlevert 10. mars 1998 av stortingsrepresentant Steinar Bastesen.

Besvart 18. mars 1998 av nærings- og handelsminister Lars Sponheim.

Spørsmål:

«Vil Næringsministeren ta et initiativ for å løse opp i den problemstillingen som er under utvikling for en rekke fiskefartøyer som i lang tid har hatt leieskipper fra bl.a. Færøyene ved å gi Sjøfartsdirektoratet anledning til å gi dispensasjon fra Sertifiseringsloven av 5. juni 1981 slik at nordiske fiskeskippere kan tjenestegjøre på norske fiskefartøy?»

Begrunnelse:

Jeg viser til mitt spørsmål nr. 100 og den besvarelse som er gitt 2. mars 1998 fra Næringsministeren.

I svaret fra Næringsministeren vises det til at det er 77 ledige skipsførere, det virker som Næringsministeren setter likhetstegn mellom vanlige skipsførere som er utdannet kun som vanlige navigatører og fiskeskippere som er både navigatør, administrator, arbeidsleder og sist men ikke minst; de er utdannet til å finne fisk og være i stand til å fange den. En slik utdanning tar lang tid og er meget kostbar da det dreier seg om å tilegne seg erfaring over lang tid og det er som kjent kostbart å prøve og feile over flere år. Derfor er det ikke bare skipsførere, men fiskeskippere vi trenger ombord på norske fiskefartøy.

Det ser nesten ut som Næringsministeren ikke har forstått spørsmålet, ei heller problemstillingen.

Svar:

Det juridiske grunnlag for dispensasjonsadgangen er omtalt i mitt svar på spørsmål nr. 100 og gjenntas ikke her.

I spørsmålet vises det til at det er truffet vedtak hvor bl.a. leieskipper fra Færøyene ikke har fått innvilget dispensasjon. Det er Sjøfartsdirektoratet som treffer enkeltvedtak om dispensasjon fra kravet om norsk skipsfører, jf. Handelsdepartementets delegasjonsvedtak av 18. desember 1981. Det kan etter bestemmelsene i forvaltningsloven klages på vedtak truffet av direktoratet. Direktoratet kan da omgjøre sitt vedtak ut i fra de opplysninger som kommer fram i klagebehandlingen, eller vedtaket opprettholdes og sendes Nærings- og handelsdepartementet til avgjørelse. Ingen slik klage er mottatt.

Som opplyst i svaret på spørsmål nr. 100 vil jeg se på om reguleringen av dispensasjonsadgangen er tilfredstillende ut fra dagens forhold ved fastsettelsen av en ny forskrift om sertifikater. Jeg vil i denne forbindelse ta med meg de vurderinger som ligger bak dine spørsmål.

Spørsmål nr. 115.

Innlevert 10. mars 1998 av stortingsrepresentant Karin Andersen.

Besvart 17. mars 1998 av arbeids- og administrasjonsminister Eldbjørg Løwer.

Spørsmål:

«I svar på spørsmål nr. 102, ang. kontroll av ulovlig utleievirksomhet i arbeidsmarkedet, henvises det til at Arbeidsmarkedsmyndigheten har antatt at dagens bestemmelser ikke gir adgang til fysisk kontroll. Dette betyr at kontrollmyndigheten ikke har hensiktsmessige virkemidler til å utføre sitt oppdrag. Mener Regjeringen at dagens regime er egnet til å føre nødvendig kontroll og vil Regjeringen fortsatt forholde seg passiv i spørsmålet om ulovlig utleie inntil utvalgsarbeidet om ILO-konvensjon 181 er ferdig?»

Svar:

Til ditt spørsmål har jeg følgende svar:

Som jeg uttalte i mitt brev av 6.mars d.å. har arbeidsmarkedsmyndighetene en lovhjemmel i sysselsettingsloven § 37 for å kunne innhente de opplysninger som er nødvendige for å utføre sine gjøremål etter loven. På bakgrunn av denne bestemmelsen plikter bedriftene å gi opplysninger på spørsmål som angår utleie/innleie av arbeidskraft.

Arbeidsdirektoratet har videre hjemmel, jf. syssl.§ 40 til å kreve påtale ved overtredelse av sysselsettingsloven.

Jeg viste i mitt brev til at departementet vurderer dagens regelverk slik at arbeidsmarkedsmyndighetene ikke kan foreta fysisk kontroll i bedriftene. Det må imidlertid ikke forstås slik at arbeidsmarkedsmyndighetene ikke har virkemidler til å følge opp saker der de får opplysninger som tyder på at det foregår ulovlig utleie. Henvendelser til arbeidsmarkedsmyndighetene om mulige brudd på sysselsettingslovens § 27, følges opp med brev til de involverte partene der det bes om partenes redegjørelse for de forhold som er påpekt. For å få avklart hvorvidt det foreligger ulovlig arbeidsutleie kan saken bli fulgt opp med møter, enten etter Arbeidsdirektoratets ønske eller etter ønske fra involverte parter og organisasjoner. Direktoratet kan også gi de involverte firmaer en advarsel, jf mitt brev av 6 mars.

Jeg ser på det nåværende tidspunkt ikke behov for nye virkemidler i oppfølgings- og kontrollarbeidet. Jeg viser forøvrig til utvalget som nylig er satt ned og som skal se på arbeidsformidling og arbeidsutleie, og vurdere hvilke endringer i regelverket som er nødvendig dersom Norge skal kunne ratifisere ILO konvensjon nr. 181.

Spørsmål nr. 116.

Innlevert 11. mars 1998 av stortingsrepresentant Ola Røtvei.

Besvart 18. mars 1998 av miljøvernminister Guro Fjellanger.

Spørsmål:

«Baustad Calcit AS ble i 1994 innvilget konsesjon for erverv av kalksteinsforekomst i Rissa kommune i Sør-Trøndelag. I 1994 og 1995 ble det sendt utslippstillatelser til SFT for både kalkverket og kalkbruddet. Etter at utslippstillatelsene ble gitt, ble begge utslippstillatelsene påklaget. Disse klagenes er ennå ikke ferdigbehandlet selv om det er ca. 7 og 2 måneder siden klagefristene gikk ut. Vil statsråden bidra til at det blir tatt en avgjørelse så raskt som mulig?»

Svar:

Baustad Calcit A/S planlegger utvinning og bearbeiding av kalksteinforekomster i Rissa kommune i Sør-Trøndelag. Kalkdriften skal skje ved et kalkverk og et kalkbrudd. Bedriften søkte i brev av 16. februar 1994 Statens forurensningstilsyn (SFT) om utslippstillatelse for kalkverket i Klungervika i Rissa kommune. Den 6. juli 1995 søkte bedriften om utslippstillatelse for kalkbruddet på Baustad i samme kommune.

I henhold til forurensningsloven § 11, 3. ledd skal forurensningsspørsmål søkes løst for større områder

under ett på grunnlag av oversiktsplaner og reguleringsplaner. Stadfestede reguleringsplaner for de to aktuelle områdene forelå først 28. oktober 1996. SFT påbegynte da behandlingen av søknadene, men på grunn av stort arbeidspress ble ikke utslippstillatelse for kalkverket gitt før 27. juni 1997 og for kalkbruddet 7. november 1997. Begge tillatelsene ble påklaget. SFT har ferdigbehandlet klagen over utslippstillatelsen til kalkverket, og oversendt saken til departementet i brev av 6. mars 1998. SFT anbefaler i brevet at departementet ikke tar klagen til følge. Når det gjelder behandlingen av klagen på utslippstillatelsen til kalkbruddet, har jeg fått oppgitt av SFT at denne avgjøres en av de aller første dagene.

I omfattende saker som disse, er det ikke uvanlig at SFT bruker 9-12 måneder på behandlingen, og 3-4 måneder på vurderingen av en klage. Erfaring viser at det vanskelig lar seg gjøre å korte ned behandlingstiden dersom det skal foretas en forsvarlig behandling i forhold til alle involverte parter. Når det gjelder departementets behandling av klagen, kan jeg forsikre at den vil bli gjennomført på en grundig måte og at endelig vedtak blir fattet så snart som mulig innenfor rammene av en forsvarlig saksbehandling.

Spørsmål nr. 117.

Innlevert 11. mars 1998 av stortingsrepresentant Lodve Solholm.

Besvart 20. mars 1998 av samferdselsminister Odd Einar Dørum.

Spørsmål:

«Statsråden kjenner sikkert til radiomasten som tilhører Vigra mellombølgesender og som står i nærheten av Ålesund Lufthavn, Vigra. Radiomasten er til hinder for regulariteten ved flyplassen samt at den i gitte tilfeller kan være en risiko for flysikkerheten ved flyplassen.

Hva vil Statsråden gjøre for å fjerne denne masten eller eventuelt redusere høyden på den ned til maksimalt samme høyde som naturen har i innflygingsområdet?»

Begrunnelse:

Spørsmål om Vigra mellombølgesender sin beliggenhet i forhold til flyplassen har lenge vært aktuelt tema i forbindelse med flyplassens regularitet og sikkerhet.

Radiomasten er årsak til at det må benyttes prosedyrer som virker inn på flyplassens regularitet for å ivareta sikkerheten.

Radiomasten har innvirkning både på inn- og utflygingsprosedyrer fra begge retninger.

Dagens regularitet på flyplassen er tilsynelatende god, men den gir ikke et riktig bilde da den ikke fanger opp forsinkelser og de tilfellene hvor fly må gå i ventemønster på grunn av at man ikke kan tillate lavere minste høyde som følge av radiomastens høyde og posisjon.

Uavhengig av prosedyrer så representerer en mast på 761 fot (ca 243 m) en sikkerhetsrisiko som bør unngås ved en flyplass. (Det er for sammenligningens skyld verdt å merke seg at minimumshøyden ved innflyging til plassen fra øst er 530 fot og fra vest 610 fot).

Det er også gjort vurderinger av effekten av å redusere masten til 110 meter. Men det er ingen tvil om at konklusjonen faglig/flyoperativt er at masten må fjernes helt (eller i alle tilfeller ikke rage høyere enn den midlertidige masten som var plassert ved senderstasjonen under vedlikeholdsarbeidet som ble gjort i fjor). Dette har sammenheng med at man først ved å fjerne masten kan få etablert en innflyging fra vest og legge opp til mer effektive og miljøvennlige innflygingsprosedyrer med de krav til sikkerhet som alltid må ivaretas.

Minimumshøyden for en B-737 vil da sannsynligvis kunne reduseres for innflyging fra Øst til mellom 200 og 300 fot. Dette vil etter de vurderinger som er gjort over tid ha stor betydning for regularitet og sikkerhet. I tillegg vil det gi positive miljøeffekter blant annet som følge av at det blir mulig å etablere

en gunstig innflygingstrase fra vest og reduserte ventemønster flyging. Alle de nevnte effekter vil også spare fly selskapene for kostnader.

På grunn av den nødvendige investeringen i oppdatering av instrumentladning systemene for Vigra og de investeringer som er gjort i forbindelse med etablering av radar på Gamlemsgveten må det nå kunne sies å haste med å få fjernet radiomasten slik at de investeringer som er gjort og de som må gjennomføres i 1998 og 1999 skal gi optimal effekt.

Teknologisk bør det være mulig å finne andre tilfredsstillende løsninger, og disse ikke alt er etablert, for å dekke de behov som mellombølgesenderen og masten er ment å dekke.

Svar:

Spørsmål vedrørende høyden og behovet for radiomasten ved Ålesund lufthavn, Vigra har flere ganger tidligere vært behandlet i Samferdselsdepartementet, senest høsten 1996. Jeg har imidlertid på nytt vært i kontakt med Norkring AS som eier masten og Luftfartsverket.

Luftfartsverket opplyser at Vigra kringkaster legger begrensninger på beregnede minimumshøyder for innflyging til Ålesund lufthavn, Vigra. For eksempel vil minimumshøyden for dagens instrumentinnflyging fra øst til vest (til bane 25) kunne senkes ned til 200 fot (mot 470 fot i dag for kategori C fly, dvs. fly av typen B-737 o.l.) over banens nivå dersom masten fjernes helt. I forbindelse med vedlikeholdsarbeid ble masten i 1997 redusert fra 239,5 meter til ca. 232 meter. Minimumshøyden for instrumentinnflyging fra øst til vest ble da redusert fra 470 fot til ca. 450 fot over banens nivå.

En fjerning av Vigra kringkaster vil i følge Luftfartsverket medføre en betydelig bedring i de operative forhold og gi større muligheter til å kunne ivareta miljømessige forhold. Når det gjelder sikkerhet er den ved dagens prosedyrer for inn- og utflyging selv sagt forskriftsmessig ivaretatt, men Luftfartsverket er av den oppfatning at en fjerning av masten vil medføre en økning i sikkerhetsmarginene.

I brev av 12. september 1996 gir Norkring AS som eier kringkasteren, sin vurdering av saken. Selskapet har opplyst at med unntak av den mindre reduksjonen av mastehøyden som ble foretatt i 1997, er det ikke noe nytt i saken siden den gang. Vigra kringkaster gir sammen med mellombølgekringkasterne på Kvitsøy og ved Bodø kringkastingsdekning til havområdene utenfor Norge. Kringkasteren tjener en svært viktig funksjon som foreløpig ikke kan erstattes

tes av andre kjente tjenester. Norkring har videre vurdert konsekvensene ved å redusere mastehøyden betydelig, og har kommet til at dette vil føre til en radikal reduksjon i dekningsarealet. Norkring ser ingen mulighet for å finansiere verken flytting eller effektkompensering som vil bli nødvendig ved en betydelig reduksjon i masten. Med bakgrunn i de krav bl.a. fiskeriorganisasjoner har til radiodekning i våre nære

havområder, kan Norkring ikke tilrå at masten legges ned. Jeg viser for øvrig til vedlagte kopi av brevet fra Norkring AS.

Jeg har derfor som ved tidligere vurderinger i departementet kommet til ikke å gripe inn i denne saken. Jeg vil imidlertid følge den for å se om det skulle bli en praktisk mulighet til å bedre sikkerhetsmarginene ved Vigra ved en senere anledning.

Spørsmål nr. 118.

Innlevert 12. mars 1998 av stortingsrepresentant Karin Andersen.

Besvart 20. mars 1998 av arbeids- og administrasjonsminister Eldbjørg Løwer.

Spørsmål:

«I strid med Statsrådets mål om redusert el-forbruk, får allikevel to statlige nybygg på Hamar og Lillehammer elektrisk oppvarming. Vannbåren varme basert på alternativ energi er mulig, det er riktig miljøpolitikk og økonomisk lønnsomt på sikt. Staten har ikke råd til å tenkeenergiøkonomisk hevder Statsbygg. Hvordan vil Statsråden hindre at store mengder elektrisitet blir sløst bort til oppvarming i disse byggene og sørge for at tilgjengelige og miljøriktige oppvarmingsmulighetene blir valgt.»

Svar:

Jeg viser til spørsmål nr. 118 fra stortingsrepresentant Karin Andersen av 12.3.1998 til Stortingets president, med spørsmål til skriftlig besvarelse til Olje- og energiministeren. Spørsmålet ble oversendt Arbeids- og administrasjonsministeren som rette vedkommende, jf. kopi av brev av 12.3.1998 fra Olje- og energidepartementet til Stortingets president-skap.

Tinghusene i Lillehammer og Hamar - energisystem

Ut fra spørsmålet som er stilt antar jeg at det siktes til de to nye tinghusene som er under oppføring på Hamar og Lillehammer.

Husleieordningen, som ble innført i 1993 (jf. St.prp. nr. 63 (1990-91)), innebærer at oppdragsgivers ønsker og økonomiske evne skal være avgjørende for hva Statsbygg tilbyr. Oppdragsgiver har når det gjelder de aktuelle bygg anledning til å velge mellom å leie hos Statsbygg eller hos private utleiere. Samtidig skal Statsbygg ivareta statlige interesser mht. kultur, miljø, arkitektur etc. Statsbyggs rolle som forvaltningsbedrift har således ulike aspekter som er vanskelige å forene i de tilfeller oppdragsgiver legger størst vekt på lav leiekostnad. På Lillehammer hadde Justisdepartementet som oppdragsgiver gjort seg opp en formening om akseptabel husleie basert på private

tilbud. I det andre tilfelle sendte Justisdepartementet hele prosjektet ut på en tilbudskonkurranse til private husbyggere og til Statsbygg. I begge tilfeller var Statsbyggs første kostnadsanalyser baret på vannbåren varme. Statsbygg fant imidlertid at disse kostnadsanslagene ikke var konkurransedyktige i forhold til de private tilbudene, og prosjektene ble bearbejdet for å oppnå lavere pris. Under de rådende forutsetninger var det ikke mulig å investere i et vannbårent anlegg, samtidig som man skulle konkurrere på leiepris mot private prosjekter med elektrisk oppvarming.

Byggearbeidene på Lillehammer og på Hamar har kommet godt i gang. Endring til vannbåren varme på dette tidspunktet vil medføre en vesentlig kostnadsøkning samt betydelige forsinkelser i fremdriften i prosjektene. Forsinkelser er problematisk i forhold til at virksomheter som skal flytte inn har sagt opp leieavtaler i eksisterende bygg fra en gitt dato.

Jeg vil likevel få vurdert mulighetene til å foreta endringer i energiforsyningen til de aktuelle prosjektene. Forholdet må imidlertid vurderes også i lys av de kostnadsrammer som er fastsatt av regjering og storting, samt de problemer en eventuell forsinket innflytting medfører.

I de innledende fasene i et byggeprosjekt kan en på generelt grunnlag si at de fleste oppdragsgivere er mest opptatt av husleiekostnadene, og de er i liten grad opptatt av fremtidige energiutgifter og energifleksibilitet. Statsbyggs oppgave er like fullt å vurdere hvilken type varmeanlegg som er det totaløkonomisk gunstigste. Statsbygg gir oppdragsgiver kvalifiserte råd ut fra årskostnadsberegninger og vedtatt kostnadsramme. De fleste oppdragsgivere tar imot Statsbyggs råd men hensyn til valg av energisystem, men Statsbygg blir fra tid til annen stilt ovenfor et dilemma i de tilfeller der oppdragsgiver ensidig vektlegger lav husleie.

Innføring av pålegg om st Statsbygg skal benytte

vannbåren varme i alle bygg vil sette Statsbygg i en vanskelig konkurransesituasjon dersom pålegget ensidig gjelder Statsbygg. På sikt vil dette kunne føre til at statlige etater velger å leie hos private utleiere hvor husleien er lavere fordi man bygger rimeligere med elektrisk oppvarming.

Dersom staten skal gå inn for pålegg om å benytte vannbåren varme, må det være enighet mellom alle departementene om at de ønsker at det skal benyttes energifleksible systemer i deres bygg, samt at de er villige til å betale for det. I tillegg må det stilles som betingelse at alle fagdepartementene krever at det skal være energifleksible varmesystemer i alle bygg og leieforhold når staten inngår leieavtaler med private utbyggere og eiendomsforvaltere.

Samlet sett for de 202 forvaltningseiendommene

som er med i Statsbyggs energiregistreringsordning, har 83 % av arealet vannbårne varmeanlegg. Dette omfatter også en stor del av den bygningsmassen (trygdekontorer, tollsteder etc) som Statsbygg har overtatt de senere årene, og hvor Statsbygg ikke har hatt innflytelse på valg av energisystem. For å illustrere utviklingen i valg av varmeanlegg i Statsbyggs nybygg, kan jeg opplyse at i bygg som er ferdigstilt i 1995, 1996 og 1997, så har 87 % av arealet vannbåren oppvarming, mens 12 % har direkte elektrisk oppvarming. Statsbygg er etter det jeg kjenner til den virksomhet i landet som har størst andel vannbårne anlegg i sine bygg.

Dette bekrefter at Statsbygg de senere årene i betydelig grad har vektlagt energifleksible løsninger.

Spørsmål nr. 119.

Innlevert 12. mars 1998 av stortingsrepresentant Ellen Gjerpe Hansen.

Besvart 19. mars 1998 av forsvarsminister Dag Jostein Fjærvoll.

Spørsmål:

«Kan Statsråden bekrefte at det foreligger en utredning hvor Karljohansvern peker seg ut som det beste lokaliseringalternativ for det nye Sjøforsvarsdistrikt Sør? Når vil Stortinget få denne saken til behandling?»

Begrunnelse:

Forsvarssjefen anbefaler færre sjøforsvarsdistrikter. Forsvarssjefen foreslår en omfattende effektivisering av Sjøforsvarets landorganisasjon. I en pressemelding datert 2. mars 1998 anbefaler forsvarssjefen følgende tiltak til Forsvarsdepartementet:

«Dagens sju sjøforsvarsdistrikt blir nedlagt. Tre nye blir opprettet».

«Under de nye sjøforsvarsdistriktene oppretter Forsvaret totalt sju orlogsstasjoner.

- I Sjøforsvarsdistrikt Nord opprettes orlogsstasjonene Olavsvern og Ramsund. Sjøforsvarsdistriktet og Olavsvern orlogsstasjon blir lokalisert på Olavsvern utenfor Tromsø.
- Orlogsstasjonene Hysnes og Haakonsvern blir lagt under Sjøforsvarsdistrikt Vest. Sammen med Haakonsvern orlogsstasjon legges sjøforsvarsdistriktet til Haakonsvern i Bergen.

- Sjøforsvarsdistrikt Sør og Karljohansvern orlogsstasjon får felles plassering på Karljohansvern i Horten. Under sjøforsvarsdistriktet kommer også orlogsstasjonene Marvika og Ulsnes.

Svar:

Generalinspektøren for Sjøforsvaret har gjennomført en vurdering med anbefaling av forsvarsgrenens framtidige regionale organisasjon, skolestruktur og styrkeproduksjon. En overordnet målsetting i det foreliggende arbeid er å overføre ressurser fra støttevirksomheten i Sjøforsvaret til primærvirksomheten, for derved å styrke denne. På denne bakgrunn har forsvarssjefen 27 februar i år fremmet sine anbefalinger til Forsvarsdepartementet. Forsvarssjefen går blant annet inn for å nedlegge dagens 7 sjøforsvarsdistrikter og erstatte disse med 3 nye distrikter og 7 orlogsstasjoner. Jeg kan i denne sammenheng bekrefte at forsvarssjefen har foreslått Karljohansvern som lokaliseringssted for en sjøforsvarsdistriktsstab.

Organisasjonsendringer i Sjøforsvaret mv vil tidligst bli fremmet i høstsesjonen.

Spørsmål nr. 120.

Innlevert 13. mars 1998 av stortingsrepresentant **Karita Bekkemellem Orheim.**

Besvart 20. mars 1998 av barne- og familieminister **Valgerd Svarstad Haugland.**

Spørsmål:

«Statssekretær Odd Anders With opplyste på møte for lærerskolestudenter 12. mars 1998 i Tønsberg at Regjeringen kun ville innføre kontaktstøtteordningen for 1-2 åringene. Han tok avstand fra at dette etterhvert skule innføres for alle under skolepliktig alder.

Går nå KrF bort fra alle lovnadene de gav i valgkampen, som innebar at de ønsket ordningen for alle under skolepliktig alder?»

Svar:

Statssekretær Odd Anders With har i møtet med lærerskolestudenter 12. mars i Tønsberg uttalt seg om hva Regjeringen har foreslått så langt, dvs. i denne omgang kun en ordning for ett- og toåringene. Han har ikke uttalt at Regjeringen kun vil innføre kontaktstøtteordningen for ett- til toåringene.

Statssekretæren har ikke slik det fremgår av dette spørsmålet, tatt avstand fra at kontantstøtten etterhvert skulle innføres for alle under skolepliktig alder. Regjeringen vil evaluere ordningen med kontantstøt-

te. På grunnlag av erfaringene med kontantstøtte til ett- og toåringene vil både eventuelle behov for justeringer i kontantstøtten for ett- og toåringene, og spørsmål som vedrører den videre utvidelse til eldre årskull, bli vurdert.

I møtet med lærerskolestudentene fremholdt statssekretæren at en i en slik vurdering må se nærmere på behovet for de ulike aldersgrupper. Det er ikke sikkert at de eldre barna og deres foreldre har samme behov som de minste barna, og en må derfor vurdere hvordan denne gruppen best kan få ivarett sine behov.

I en undersøkelse som Opinion har gjennomført på oppdrag fra BFD kommer det fram på spørsmål om hvilke løsninger foreldre ser som ideelle for sine barn uavhengig av familieøkonomi og tilgang på barnehage at et flertall av foreldre til ett- og toåringene at de ønsker å passe barna selv. For foreldre med barn i alderen tre til fem år ser et flertall barnehage som det mest ideelle. Det er bl.a. slike forhold vi vil vurdere nærmere i evalueringen.

Spørsmål nr. 121.

Innlevert 13. mars 1998 av stortingsrepresentant **Sverre Myrli.**

Besvart 23. mars 1998 av samferdselsminister **Odd Einar Dørum.**

Spørsmål:

«Styret i Luftfartsverket har gått inn for å legge Luftfartsverkets treningssenter (LVTS) til Trandum. Til tross for dette fatter departementet vedtak om å dele virksomheten mellom Trandum og Tjeldsund. Hvilke faglige argumenter gjør at departementet «overprøver» styrets vedtak og er det heldig å dele et fagmiljø som fram til i dag har vært samlet på ett sted? Hvor mange nye arbeidsplasser vil det bli opprettet i Tjeldsund og står dette i forhold til ulempene ved å splitte opp dagens fagmiljø?»

Svar:

Beslutningen om delt løsning av Luftfartsverkets treningssenter er tatt etter helhetlige vurderinger av forhold som er grundig belyst av Luftfartsverket. I sine vurderinger påpeker Luftfartsverket at det er usikkert om miljømyndighetene vil tillate plassering

av brannøvingsfeltet på Trandum. Begrunnelsen er at brannøvingsfeltet vil bli liggende over og i tilknytning til grunnvannsbassenget som også er en potensiell drikkevannskilde.

Norges Brannskole i Tjeldsund har et meget godt fagmiljø innen forebyggende brannvern og husbrannslukking og har en godt utbygd infrastruktur for undervisning i dette. Miljømessig synes Norges Brannskole uproblematisk da brannskolens eksisterende renseanlegg og utslippstillatelse vil dekke behovene til Luftfartsverkets treningssenter. En plassering av Luftfartsverkets utdanning i brann- og redningstjeneste ved Norges Brannskole vil kunne medføre styrking av kompetanse innen husbrannslukking og forebyggende brannvern, samtidig som behovet innen flybrannslukking ivaretas. Lokalisering av brannøvingsfelt til Norges Brannskole muliggjør også at region Ofoten kan legge øvingsvirksomheten hit.

Utdanning innen de andre fagområdene til Luftfartsverkets treningssenter bør fortsatt ha sitt tilholdssted på Trandum da dette anses som den faglig beste løsningen, jf at det her allerede er etablert testbane for friksjonsmåling på Gardermoen samt at Oslo Lufthavn vil ha et attraktivt fagmiljø innen plass-, bygg og elektrotjenester.

Det ligger altså både miljø- og ikke minst distriktshensyn til grunn for denne beslutningen. Løsningen er i samsvar med forslaget fra mindretallet i Luftfartsverkets styre. Når det gjelder de miljømessige sidene ser jeg på bakgrunn av de opplysninger

som er gitt, ingen grunn til å utfordre miljøet i denne saken.

I samsvar med Regjeringens distriktspolitik ser jeg det som naturlig at staten støtter opp om distriktene ved å bygge ut virksomhet også utenom det sentrale Østlandet. Tjeldsund kan forvente noen nye arbeidsplasser på bakgrunn av denne delingen. Hvor mange det kan bli snakk om, er imidlertid for tidlig å si noe om. Det pågår nå en prosess for å legge til rette for etableringen fra Luftfartsverkets side, slik at overgangen til delt løsning skal gå mest mulig smertefritt.

Spørsmål nr. 122.

Innlevert 13. mars 1998 av stortingsrepresentant Synnøve Konglevoll.

Besvart 20. mars 1998 av kirke-, utdannings- og forskningsminister Jon Lilletun.

Spørsmål:

«Ifølge oppslag i Adresseavisen 5.2.98 er det alvorlig budsjettkrise ved Høgskolen i Sør-Trøndelag, spesielt ved Avdelingen for teknologi. Allerede i høst legges tre av dagens 19 studietilbud på is. Ett av disse, bergteknikk, er HiST alene om å tilby. Økonomien er blitt så dårlig at selv kopiering, kjemikalier til laboratorier og annet teknisk materiell må rasjoneres. Forskning har de overhodet ikke råd til. Hva vil statsråden gjøre for å bedre på forholdene?»

Svar:

Jeg vil innledningsvis presisere at de høyere utdanningsinstitusjonene har frihet til selv å disponere tildelte midler innenfor de rammer som Stortinget og departementet fastlegger, jf universitets- og høgskoleloven §4 nr 3 og 4, og praktiseringen av en ramme-styrt budsjettprosess i staten. Det er styret ved universitetene og høgskolene som sitter med dette ansvaret.

Departementet startet i St prp nr 1 (1996-97) arbeidet med å omfordele midler mellom de statlige høgskolene for å utjevne forskjeller i bevilgninger som ikke var begrunnet i faktiske kostnadsforskjeller. I Budsjett-innst S nr 12 (1996-97) ga kirke-, utdannings- og forskningskomiteen sin tilslutning til dette og mente at denne omfordelingen skulle gjennomføres i løpet av en tre-fire-årsperiode. Departementet legger vekt på at en slik omfordeling av ressurser må skje gradvis, slik at høgskolene kan tilpasse seg endrede rammer. Omfordelingen i forbindelse med statsbudsjettet for 1998 medførte økte bevilgninger til Høgskolen i Sør-Trøndelag.

På statsbudsjettet for 1998 ble det videre foretatt en omfordeling av studieplasser ved de statlige høg-

skolene ved å trekke inn studieplasser på utdanninger som har ledig kapasitet og fordele disse til utdanninger med høy prioritet. Dette ble gjort for å kunne videreføre opptaket på prioriterte utdanninger høsten 1998 på samme nivå som høsten 1997. Det er blitt omdisponert 200 studieplasser som har stått ledige innen ingeniørutdanninger og 386 studieplasser fra andre fagområder. For Høgskolen i Sør-Trøndelag innebar dette en reduksjon i studentmåletallet med 30 studieplasser på ingeniørutdanningen samt en økning med 8 studieplasser på prioriterte utdanninger. Det forutsettes ikke en varig nedbygging av kapasiteten i ingeniørutdanningen, men at det må skje en omprioritering til ingeniørutdanning når søkningen tar seg opp.

I Budsjett-innst S nr 12 (1996-97) ba Stortinget Regjeringen foreta en gjennomgang av de statlige høgskolenes økonomiske situasjon. Kostnadsberegningssutvalget fikk ut fra dette i oppdrag å foreta en gjennomgang av økonomien i høgskolesektoren, jf St prp nr 63 (1996-97). Kostnadsberegningssutvalget avga sin utredning 12. mars 1998. Rapporten ble sendt ut på høring 16. mars 1998 med høringsfrist 1. mai 1998. Basert på Kostnadsberegningssutvalgets utredning og høringsuttalelsene til denne tar departementet sikte på å legge frem en stortingsmelding om høgskoleøkonomien i vårsesjonen 1998.

Dersom en høgskole ønsker å legge ned et studium eller ikke ta opp studenter i en periode, f eks grunnet liten søkning eller dårlig etterspørsel for kandidater med denne utdanningen, skal det søkes departementet om dette.

Høgskolen har søkt og fått departementets samtykke til å legge ned det ettårige studietilbudet i bergteknikk etter at det i 1997 møtte bare 2 studenter til

10 studieplasser. Høgskolen i Sør-Trøndelag har forøvrig en søknad inne til behandling i departementet angående etablering av et nytt 3-årig studium i bergteknikk som viderefører etablert kompetanse på dette fagområdet. Departementet vil komme tilbake til godkjenning av det 3-årige studiet i bergteknikk etter at søknaden er behandlet.

Departementet har mottatt forslag til opptaksrammer ved Høgskolen i Sør-Trøndelag for studieåret 1998-99. Forslagene er til behandling og vedtak om

regulering fastsettes i en kongelig resolusjon.

Som det framgår av dette vil jeg vurdere sider ved høgskolenes økonomi i forbindelse med oppfølging av Hervik-utvalgets rapport. Selv om dette er en generell gjennomgang, regner jeg med at den vil belyse forhold av betydning for Høgskolen i Sør-Trøndelag. Stortinget vil deretter få anledning til å behandle spørsmålene på grunnlag av den varslede stortingsmelding.

Spørsmål nr. 123.

Innlevert 13. mars 1998 av stortingsrepresentant Jon Olav Alstad.

Besvart 20. mars 1998 av barne- og familieminister Valgerd Svarstad Haugland.

Spørsmål:

«I Nationen 13. mars gis det inntrykk av at Statsråden mener det hele tiden har vært tanken bak kontantstøtten at det ikke blir bygget ut nye småbarnsplasser. Kan statsråden bekrefte og utdype at dette er hennes holdning til utbygging av småbarnsplasser?»

Svar:

Nationen har 13. mars et oppslag på grunnlag av pressekonferansen om høringsuttalelsene til kontantstøtten og to undersøkelser som Opinion har gjennomført på oppdrag fra BFD.

I den ene av undersøkelsene som er foretatt i 230 kommuner og bydeler er hovedkonklusjonene at

- Ingen av kommunene oppgir å ha sløffet planlagt utbygging av plasser for barn under 3 år på grunn av kontantstøtten. 77 % mener at vedtaket om innføring av kontantstøtte så langt ikke har hatt direkte betydning for barnehageplanene.
- Kommunene sett under ett planlegger en økning av antall barnehageplasser til høsten. Det gjelder i særlig grad de større kommunene. Ingen av kommunene som har planer om å redusere antall plasser for ett- til toåringene oppgir kontantstøtten som viktigste årsak til dette.

- Flertallet av kommunene tror at kontantstøtten på lengre sikt vil føre til at det ikke blir bygget nye småbarnsplasser.

Innføring av kontantstøtte vil sannsynligvis føre til at færre har behov for heltids barnehageplass. Opinionsundersøkelse viser at på spørsmål om hvilke løsninger foreldre ser som ideelle for sine barn, uavhengig av familieøkonomi og tilgang på barnehager, svarer et flertall av foreldrene til ett- og toåringene at de i hovedsak ønsker å passe sine barn selv. Med bedre økonomiske betingelser gjennom kontantstøtten må vi forvente at flere kan realisere sine ønsker.

Kommunene har svært ulik dekningsgrad for ett- og toåringene, og det vil derfor være forskjeller i behovet for nye barnehageplasser for disse aldersgruppene. Behovsanslag må bygge på undersøkelser lokalt, og kommunene må selv finne fram til behovet for barnehageplasser til ett- og toåringene. Framtidig utbygging må ta hensyn til disse forhold.

Jeg har ikke sagt, slik Nationen tillegger meg, at det hele tiden har vært tanken at det ikke skulle bygges ut nye småbarnsplasser etter at kontantstøtten ble innført. Jeg har derimot sagt at kontantstøtten vil påvirke behovet for småbarnsplasser, og at kommunene må finne fram til det reelle behovet lokalt.

Spørsmål nr. 124.

Innlevert 16. mars 1998 av stortingsrepresentant Sigrun Eng.
Besvart 23. mars 1998 av samferdselsminister Odd Einar Dørum.

Spørsmål:

«Let det seg gjera å gi eit anslag på kostnader, kva strekningar og utbyggingsprosjekt som skal takast med?»

Begrunnelse:

I det siste er det framkommi mange forskjellige tall på kostnader over stamvegsparsellen E134 Hægstad-Damåsen eller er det Soho som er endepunkt på parsellen. Det er naturleg nok også stor betydning for Øvre Eiker at dei får utløst midler til sine lokale miljøtiltak og nedkjøringsvegen til Darbu i kostnadsoverslaget. På mitt spørsmål av 20.02 og det svaret eg fekk ser eg at 30 mill. står til disposisjon. Der ligg det ikkje pengar til Øvre Eiker sitt behov i kostnadsoverslaget.

Svar:

Ny veg på strekninga Ev 134 Langebru - Damåsen har vore planlagt og dels gjennomført sidan 1990. Det har vore viktig med ei parsellvis utbygging.

Første byggetrinn var parsellen Langebru - Torespæren som blei opna for trafikk i 1994. Neste byggetrinn var Torespæren - Hegstad.

Torespæren - Hegstad

Arbeidet blei starta opp i 1995. Etter planen skulle Ev 134 førast fram til eit parselldele på Hegstad der ny veg skulle koplant på den eksisterande ved Fiskumsletta. Kostnadene for denne parsellen var rekna til 135 mill kr, jf St prp nr 1 (1994-95). Det er bevilga 93 mill kr til prosjektet i perioden 1994-97. Av dette er 30 mill kr framleis disponibelt.

Det står att ein del arbeid før denne parsellen er ferdig. For å gjere parsellen fram til koplingspunktet for ein førebels nedføring til Hegstad ferdig, er restbehovet omlag 24 mill kr. Dette må dekkjast av dei

nemnde 30 millionane. Kostnaden for ein førebels nedføring er rekna til omlag 15 mill kr. Med ei løyving på 9 mill kr i 1999 vil ei fullføring av Torespæren - Hegstad og bygging av ei nedføring til Hegstad kunne realiserast.

Nedføringa er i godkjent plan føresett fjerna når ny veg til Damåsen er bygd. Ei eventuell fjerning vil koste omlag 5 mill kr, men kostnaden for dette vil naturleg liggje noko fram i tid. Det er no ikkje godkjent reguleringsplan for denne nedføringa til Hegstad.

Hegstad - Damåsen

Dette er første etappe av prosjektet Hegstad - Kongsberg (Soho). Det er godkjent kommunedelplan for heile strekninga Hegstad - Kongsberg (Soho) inkludert tverrforbindelsen til Darbu og etterbrukstiltak. Kostnadene for dette prosjektet er på 290 mill kr, jf St meld nr 37 Norsk veg- og vegtrafikkplan 1998-2007.

Reguleringsplan for parsellen Hegstad - Damåsen blei godkjent i Øvre Eiker kommune i november 1997. Kostnadene er rekna til 183 mill kr. Tverrforbindelen til Darbu og etterbrukstiltak (opprusting av eksisterande veg) er ikkje med i dette overslaget, og vil måtte kome i tillegg.

Øvre Eiker kommune, Kongsberg kommune og Statens vegvesen Buskerud er samde om at parsellen Hegstad - Damåsen kan byggjast utan at tilknytninga til Darbu og etterbrukstiltak langs noverande veg blir gjennomførte samtidig. Det er da føresett at desse tiltaka blir gjort før Ev 134 blir ført vidare frå Damåsen mot Kongsberg.

Saka har vore til handsaming i Vegdirektoratet, og eg tar sikte på å kome tilbake til Stortinget med saka så snart som mogleg. Eg syner elles til mitt forrige svar til stortingsrepresentant Sigrun Eng av 27.2.1998.

